

Lövétei Lázár László
SZERVRAKTÁR
(Részletek egy készülő kötetből)

*„elsorolja
testének
kimeríthetetlen gazdagságát*

*a máj kopár hegyeit
az étkek fehér szurdokait
a tüdők zúgó ereit
az izmok édes halmait
az epe és vér tavait s hullámsárait
a csontok hideg szelét
az emlékezet sója felett”
(Zbigniew Herbert – Weöres Sándor:
Apollo és Marsyas)*

BEVEZETÉS: 1,1-3

1¹ Ezek annak a könyvnek az igéi, melyeket László, Lőrinc fia – ő Dénesnek volt a fia, ő meg Dánielnek volt a fia, ő meg Ferencnek volt a fia, ő meg Mihálynak volt a fia – sugalmazott² a halála utáni esztendőben fiának, II. Lászlónak itt, Székelyföldön, az Olt vize mellett,³ Mindszent havának hetedik napján, abban az időben, amikor még javában dúlt az orosz-ukrán háború.

AZOK A '60-AS ÉVEK...: 21,1-5

21¹ Otthon, a földön se szerettem, és itt, az égben se szeretek gyónni: emlékszel, ugye,

meséltem volt, hogy ² a '60-as évek végén elkaptott egy pap a templomkertben, rám is szózott penitenciaként ötven Miatyánkot és ötven Üdvözlégyet, ³ akkor még fiatal voltam, ledelegáltam az egészet nagyanyádnak, el is végezte helyettem becsülettel, ⁴ megkérdeztem most az Urat, hogy mennyire volt szabályos ez az eljárás, de Ő csak legyintett, ⁵ fiatalság bolondság, kinek jut eszébe olyankor, hogy egyszer meg kell halni.

ÍRÓI HIÚSÁG: 22, 1-4

22 ¹ Azért emlegetem fel, fiam, a '60-as éveket, mert Pázmány bíboros az imént elkapta a grabancomat, mint otthon az a pap a templomkertben, ² azt mondta - mármint a bíboros -, hogy gyónni akar, eleinte nem igazán értettem, hogy miért pont nekem, de aztán eszembe jutott, hogy ³ mostanában az ő prédikációit olvasgatod, sőt, ki is jegyzeteled, például hogy a „mesterségek mestersége - a jó kimúlás módja”, ⁴ az írói hiúságot akarja-e meggyónni, kérdeztem a bíborost, mire ő sűrűn bólogatott, remélem, hogy tényleg komolyan gondolta a dolgot...

A MEGHALÁS MŰVÉSZETE: 23, 1-8

23 ¹ „A jó kimúlás módja” azóta is eszembe jut, főleg akkor, amikor az *Ars moriendi* fatábláit nézegeted, fiam, ² a bíborosnak is elmondtam, hogy jobb szerettem volna otthon meghalni,
³ nem pedig kórházban,
nem csóré seggel,
nem letépni magamról az oxigénmaszkot,
nem abban a kórtermi dögmelegben...,

nem sajnálkozni a fiamon, amikor a könnyeit nyeldesi, mert én már nem vagyok magamnál, ⁴ látnod kellett volna, fiam, hogy beindult a főpap!, egy darabig csak nézett nagy, laikus szemekkel, már-már megsajnáltam, elvégre a fiam lehetne ő is a maga 67 évével, ⁵ soha ne hányjam ezt a szemedre, mondta végül, mert csak lelkiismeret-furdalást okoznék, szerintem szimpatizál veled!, gondolom, a prédikációi miatt is, ⁶ hosszan magyarázta, hogy te csak jót akartál nekem, hogy még mindig reménykedtél, hogy a kórházban majd jól feltuningolnak..., ⁷ akkor én már tudtam, hogy vége, nem véletlenül hívtam papot, morogott is anyád, hogy mit mind idéetlenkedek, karácsony előtt amúgy is végiglátogatja a pap a betegeket!, azt én nem érem meg, mondtam anyádnak..., ⁸ erre aztán tényleg nem volt más tromfja a bíborosnak, mint megemlíteni azt az autót, amikor elvittél a világ végére, fiam.

HOMORÓDREMETE: 24,1-3

24 ¹ „A világ végénél” viszont már muszáj volt vigyorogni – vigyorgtam én is, vigyorgott az Úr is, az anyagi seregek pedig tele szájjal hahotáztak: ² akkor se értetted, ma se érted, miért pont abban a zsákfaluban akartam én megváltani a belépőt az égbe, ahol állandó jelleggel nincs is katolikus pap. ³ Hát csak gondolkozz, legalább addig se felejtesz el, fiam.
